

har regnet med Lønninger, er der taget en meget stor Post bort, nemlig de to militære Budgetter; hvoraf en meget stor Part er Lønninger. Hvis nu vort Udgangspunkt er det, at Balancen paa Statsregnskabet skal holde — og det maa jo være Udgangspunktet for vor Diskussion og vore Forhandlinger —, er det en uomgængelig Nødvendighed, at Bespareser finder Sted over hele Finansloven, man kan ikke, saaledes som jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Pürschel mente, se bort fra Lønningerne og i væsentlig Grad fra de militære Budgetter. Det er ganske udelukket. Man kan slet ikke se bort fra noget af alt dette, hverken fra Lønningerne eller fra de militære Udgifter eller fra den sociale Forsorg. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Rode i, at de virkelige og sande Venner af den sociale Lovgivning vil være forberedt paa, at det vil være i deres Interesse, at disse Love affpasses i Forhold til Tiden, saadan som den er. Men det vil ogsaa være nødvendigt at berøre Lønningslovene og Lønningerne — maa jeg hellere sige det saadan — og endelig ogsaa Militærudgifterne. Thi ellers vil al Tale om Bespareser, hvorved vi skulde kunne imødekomme Kravet om, at Taksterne skal nedsættes og Kommunerne aflastes for en Del af deres Byrder, være hen i Vejret. Hvis vi ikke bærer os ad paa denne Maade, vil det være ganske udelukket, at man kan fremskaffe et tilstrækkeligt Beløb til, at der overhovedet kan blive Tale om saadanne Nedsættelser. Det vil derfor være nødvendigt, at vi berører alle Budgetterne.

Her vil jeg gerne indskyde en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Pürschel. Da det ærede Medlem havde Ordet, sagde han, idet han henholdt sig til et Foredrag af det ærede Medlem Hr. Rudolf om Skatter, et Foredrag, holdt i en Landboorganisation, at det er utvivlsomt rigtigt, at alle de faste Skatter her i Landet tilsammen udgør en meget stor Prioritet i dansk Grundejendom. „Men naar Venstre nu gaar ud i en Agitation mod dette, maa man dog sige til Partiet: hvorfor tænkte det ikke paa dette, den Gang de indførte den store, nye og i høj Grad udviklingsdygtige Prioritet, som hedder Grundskylden?“ Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at jeg forstod ikke rigtig denne Bemærkning, thi hele den Stigning, der har været i Statsudgifterne og Amdsudgifterne og de kommunale Udgifter, har jo ikke en Smule med den kommunale Grundskyld at gøre, ikke det fjerneste. Vi har tydelige Beviser for, at der har været Udviklingsmuligheder ogsaa i den gamle Hartkornsskat og i Ejendoms-

skylden, thi det er det, vi har set, paa det Grundlag er Udviklingen foregaaet; og ved Gennemførelsen af den kommunale Grundskyld var der overhovedet ikke Tale om, at der blev lagt en ny Prioritet paa dansk Grundejendom, men det, der var Tale om, var kort og godt dette, at den Byrde, der hvilede paa fast Ejendom, blev fordelt paa en mere retfærdig Maade.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Pürschel — jeg haaber, jeg maa bruge saa stærkt et Udtryk — udtalte sig lidt overlegent om de sociale Udgifter, idet det ærede Medlem sagde til os i Venstre, at vi er jo gaaet ud og har søgt Tilslutning og faaet Tilslutning til „Gennemførelsen af hele det store og smukke sociale og kulturelle Program, som skal og maa føre til Skattebyrder af den Art, vi nu staar overfor“. Jeg afbrød det ærede Medlem og spurgte, hvad det var, det ærede Medlem tænkte paa. Dertil svarede det ærede Medlem: „Det behøver jeg vist ikke nærmere at forklare; jeg tror, at denne Uvidenhed er for specifik til, at det har Interesse at ofre Tid derpaa.“ Jo, det havde slet ikke været uden Interesse at ofre lidt Tid paa det, thi jeg ved ikke, hvilke sociale Udgifter det ærede Medlem tænkte paa. Jeg kan nok erindre, hvorfra den sociale Lovgivning har sit Udspring, og jeg mindes, at i Begyndelsen af 90erne blev der gennemført en human Fattiglov, og der blev gennemført en Alderdomsunderstøttelseslov og en Lov om anerkendte Sygekasser. Og jeg skulde tage meget fejl, om man ikke tidligere ogsaa har peget paa, at en tidligere Indenrigsminister, Bramsen, i Virkeligheden var Fader til Tanken om en Arbejdsløshedskasse. Og her staar vi jo overfor de egentlige sociale Udgifter. Jeg har været af den Formening, at ogsaa de Konservative saa med Interesse paa denne sociale Lovgivning, og i den Tid, jeg har deltaget i Lovgivningen herinde, har jeg for Resten aldrig mærket, at de er gaaet imod disse Udgiftsposter. Jeg kunde derfor fristes til at spørge om, hvad der egentlig menes med det, at vi har udviklet denne Lovgivning saadan, at den nu kræver umaadelig store Skattebyrder. Efter min Formening er Forholdet det, at vi har udviklet den sociale Lovgivning i Forhold til Tidens Krav. Det er heller ikke andet, der kræves nu, end at Lovgivningen maa ændres saadan, at den fremdeles kan være i Overensstemmelse med den Tid, vi nu er i. Nu er Forholdet jo dette — det gælder baade faste Lønninger, Arbejdsløn og social Understøttelse —, at saadanne Udgifter altid maa staa i det rette Forhold til, hvad